

[Arnth Jensen.]

„Og selv om jeg er klar over, at spørgsmålet om amtskatterne trænger sig på, anser jeg det dog ikke for muligt at tage dette spørgsmål op til isoleret løsning uden forbindelse med de øvrige problemer, der foreligger.“

Jeg tager gerne denne udtalelse fra den højtærede minister som en uforbeholden indrømmelse af, at den nuværende ensidige form for udskrivning af amtskatter ikke længere fastholdes hverken af ham, regeringen eller regeringspartiet, og det kan kun glæde os, at vi er nået så langt. Men når den højtærede minister dernæst mener, at spørgsmålet ikke kan tages op nu, og forholdet ændres, fordi sagen behandles af skattekommissionen, forstår jeg det ikke. Skattekommissionen er jo ikke noget nyt fænomen, det er jo en gammel kending, der snart kan nå konfirmationsalderen, og i betragtning af, at vi dog her i rigsdagen, medens skattekommissionen har siddet, endogså flere gange har beskæftiget os med forskellige skattespørgsmål og ændret flere love, selvom skattekommissionen ikke var færdig med disse spørgsmål, forstår jeg ikke, at vi ikke kan røre ved amtsbeskatningen, før skattekommissionen siger til. Mere grelt bliver dette standpunkt jo, højtærede minister, når ministeren selv har indrømmet, at her er et område, der bør og skal rettes, og vi så samtidig har erklæret, at vi heller ikke selv, selvom vore forslag vedtages, mener, at det bør være den endelige løsning. Hvorfor kan ministeren da ikke være med til, som det er sket på andre skatteområder, at forsøge at finde en midlertidig løsning? Jeg spørger kun, og jeg vil håbe, at ministeren nu vil erklære sig villig til at prøve at få gennemført denne midlertidige løsning, så vi kan få en sådan lovgivning, før skatteudskrivningen til amtskommunerne skal finde sted. Vor medvirken skal ikke savnes.

Må jeg til slut i anledning af, at den højtærede minister henviser til den fælleskommunale udligningsfond, sige, at selvfølgelig kan man gøre tilskuddene fra denne så store, at man med hensyn til amtskatternes størrelse når det samme resultat som efter vore forslag, men det vil kræve anderledes store tilskudsbeløb, end der hidtil har været ydet, og det ved jeg ikke om den højtærede minister vil og kan gennemføre. Men selvom han kan det, løser det heller ikke problemet. For det første er pengene fra udligningsfonden jo penge, som de nuværende amtskatteydere selv for en ikke ringe del har indbetalt ved siden af amtskattebyrden. For det andet er spørgsmålet ikke

blot et pengespørgsmål, men i høj grad et retfærdighedsspørgsmål. Må jeg sige det på den måde: det er ikke tilskud, men det er retfærdighed, der kræves. Et andet spørgsmål er; om ikke det er på tide at få stoppet det ekstra sugerør, som gennem den fælleskommunale udligningsfond er stukket i skatteydernes lommer. I hvert fald er den pengeopsamling, som under de skiftende finansministre har fundet sted i denne fond, stik imod udligningslovens § 20, der udtrykkeligt siger, at det over- eller underskud, som fondens regnskab for hvert enkelt regnskabsår måtte udvise, bliver at tage i betragtning ved fastsættelsen af det beløb, der skal udskrives som fælleskommunal skat i de påfølgende regnskabsår. Dette er ikke sket. Den procent, der i henhold til lovens § 14 skal fastsættes, og som i de to første år fastsattes til 80 pct. af grundbeløbet, har siden da uanset overskuddet i fonden været 100 pct. Hvor stor fonden er i dag, har jeg ikke kunnet finde, men jeg ved, at den 1. april 1947 var den ca. 135 mill. kr., og den er antagelig betydeligt større nu, idet der jo for regnskabsåret 1948—49 ifølge statsregnskabet trods betydelige tilskud til sygehuse endda var et overskud på 22 mill. kr. Jeg beder den højtærede indenrigsminister overtænke dette forhold.

Alle tidligere fremdragne argumenter og modargumenter i denne sag skal jeg lade ligge og blot henvise til tidligere udtalelser, idet jeg tror, man vil give mig ret i, at disse spørgsmål om amtskatternes indflydelse på ejendomspriserne, og overvæltning af byrder fra større til mindre ejendomme o.s.v., som vi alle kender det, er uddebatteret i denne sal, og jeg skal derfor til slut kun opfordre den højtærede minister og det høje ting til nu at gå med til en virkelig realitetsbehandling af spørgsmålet, uanset hvilket resultat skattekommissionen til sin tid kommer til. Ved vedtagelsen af de foreliggende forslag er der i hvert fald i så henseende ikke foregrebet noget.

Axel Sørensen: Det er rigtigt, som det er nævnt, at amtskommunernes udgifter viser en stadig stigende tendens, navnlig på de felter, som vedrører sygehuse og veje. Denne store stigning skyldes de tekniske fremskridt på mange områder, som gjorde sig gældende efter besættelsestidens ophør, og den deraf følgende stigning i omkostningsniveauet.

Det er meget kedeligt for det ærede medlem hr. Arnth Jensen, som her går ind for en nyordning med hensyn til den amtskommunale beskatning, at hans parti